

2022. április 29. Bibliaóra
– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: 2Sámuel 19,16-31

Dávid megkegyelmez Simeinek és Mefibósetnek

[16](#) Visszaindult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon. [17](#) A benjámini Simei, Géra fia is sietve elment Bahúrímból a júdaiakkal együtt Dávid király elé. [18](#) Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíbá, Saul házának a szolgája, tizenöt fiával és húsz szolgájával együtt. Még a király előtt odaértek a Jordánhoz, [19](#) átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát. Simei, Géra fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon. [20](#) Ezt mondta a királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bünt követett el a te szolgád akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből! Ne vegye azt szívére a király! [21](#) Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak! [22](#) De megszólalt Abísaj, Cerújá fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simeinek meghalnia azért, hogy szidalmazta az Úr fölkejtjét? [23](#) Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya! [24](#) Simeinek pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdött neki a király. [1Kir 2,8-9](#) [25](#) Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett. [26](#) Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, megkérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset? [27](#) Ő így felelt: Uram, királyom, becsapott engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád. [28](#) Ő azonban rágalmozta szolgádat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten anygala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod! [29](#) Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint halált, te mégis azok közé ültetted szolgádat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak? [30](#) Akkor ezt mondta neki a király: Nem is kell többet mondanod! Kijelentem, hogy te és Cíbá osztozni fogtok a mezőn! [31](#) Mefibóset ezt felelte a királynak: Akár az egészséget is elveheti, csak hogy az én uram, királyom békességben hazajött!

Kedves Testvéreim,

Absolon meghalt, a lázadást leverték, újra Dávid a király. Egemást megelőzve igyeksenek újra hozzá Izráel és Júda törzsei jóindulatát keresni, hűségüket bizonyítani. A helyzet megváltozott azok számára is, akik kitarítottak mellette, meg azok számára is, akik szembefordultak vele. A kapcsolatokat rendezni kell. A mai részben két személy teszi ezt: Simei és Mefibóset.

Simei gyalázatosan viselkedett Dáviddal szemben, vérengzőnek, gyilkosnak nevezte, káromolta és követ dobált, port szórt rá, noha az Úr választottja és felkejtje volt akkor is, amikor Absolon elől menekült. Ez mindenképpen Isten törvényébe ütköző magatartás volt. Most annál inkább érthető, hogy Simei meg van rémülve és gyorsan igyekszik Dávid elé menni. Köpönyegforgató, hamis ember, aki menti a bőrért és ennek érdekében kész megalázkodni. De ez inkább nyájaskodás, hízselgés,

nem a bűnbánat hangján szól. Hiszen elbogatellizálja, amikor nem nevezi meg, amit elkövetett, de azért Dávidnak tudja mondani: „Ne vegye azt szívére a király!” Mintha az olyan egyszerű és könnyű lenne...

És hányszor próbáljuk így intézni a problémát, amikor valamit alaposan elrontottunk. Fordított helyzetben, ha mi lennénk az „áldozat”, aligha vennénk ilyen könnyedén a dolgot. Simei is kész mondani: *„Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak!”* Vasalja, amit elkövetett, próbálja érdemként feltüntetni ezt a sietséget. Amikor az ember bajban van, mindig próbálja menteni, amit még lehet...

Ez Simei. De hogyan kezeli a helyzetet Dávid? Mielőtt bármit is mondana, már Joáb nyilatkozik. az ő természete bosszút és elégtételt kíván, mint azt már sokszor megmutatta. – Hát nem kell meghalnia Simeinek? – Ha rajta múlna, biztos, hogy nincs kegyelem a számára. De Dávid most sem az ellenséges vagy őt nem elfogadó emberek életére tör, nem akarja kiirtani azokat, akiktől talán joggal tarthatna. *„Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya!”* Ez is olyan kísértés, mint amikor Saul akarták volna megölni vagy megöletni vele. Dávid nem akar a maga igazának érvényt szerezni, mint ahogyan majdnem megtette annak idején

Ahogy el tudta hordozni alázattal az őt ért támadást és sérelmeket, amikor menekült, úgy most, hogy újra ő a király, tud nem bosszúálló lenni. Nem a hatalom és jogos elégtétel oldaláról viszonyul a helyzethez. Ez komoly nagylelkűségre vall, olyan ember, aki nem akar túl fontos lenni önmaga számára. Akinek az *én*-je kordában van tartva, és nem az diktál. Mondhatnánk, bőséges „elégtétel” neki az, hogy Isten visszahelyezte őt az általa kijelölt helyre. Dávid szabad a bosszúvágytól és ad esélyt Simeinek. Igaz azonban, hogy nem is olyan szilárd még a hatalma, hogy ilyen kemény intézkedéseket megengedhetne magának, de távol is áll ez az ő lelkületétől. *„Meg is esküdött neki Dávid.”* Rábízta az igazságosan ítélőre, de az igazság iránti érzékenysége adja a megbízatást Salamonnak, hogy tartsa szeme előtt Simeit (1Kir 2,8-9)

Más a helyzet Mefibósettel.. Amint az sejthető is volt, nem lázadt ő Dávid ellen. A szolgálja, Cibá kihasználva mozgáskorlátozottságát, behízelegte magát Dávidnál, és megrágalmazta őt, mintha Mefibóset lázadó lenne. Ő ezzel a rágalmazással szemben tehetetlen volt, ahogyan az általában lenni szokott, nyilván időben nem is szerzett róla tudomást. Ezzel Cibá elérte, hogy Dávid neki adta a vagyont, amelynek addig csak igazgatója, felügyelője volt, megfosztva Mefibósetet mindenétől. Most azonban, hogy a király hazatérhet, kiderül az igazság. Cibá most nem színlel hűséget, nem siet Dávid elé. Mefibóset Jeruzsálemben várja meg Dávidot. *„Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett.”* Gyásszal, együttérzéssel, szívében őszinte aggodással gondolt Dávidra, de hogyan is tudott

volna vele menni? Várta vissza, és most boldogan megy eléje. Végre elmondhatja, bizonyíthatja őszinteségét, tiszteletét a király iránt, és a megmaradása feletti örömét.

Dávid eléggé letámadja őt. *„Miért nem jöttél velem, Mefibóset?”* Ő ugyanúgy terhére lett volna csak Dávidnak, mint ahogyan elküldte annak idején a hozzá csatlakozni akaró arki Húsajt (2Sám 15,33). Kiderül, Mefibóset ment is volna. *„Uram, királyom, becsapott engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád. Ő azonban rágalmazta szolgálodat az én uram, királyom előtt.”*

Dávidnak látnia kell, ha eddig nem is vette volna észre, hogy Mefibóset ragaszkodása őszinte, ő pedig hagyta magát ellene hangolni és elhamarkodottan ajándékozta meg Cibát (aki a gazdájából „szponzorálta” őt menekülésekor) Mefibóset vagyonával, bedőlt a rágalmazásnak, kész volt elhinni, amit Jónátán fiáról mondott neki. Mert az ember mindig hajlamosabb a másikról elhinni a rosszat, mint a jót. Aki ezt tudja, ennek ismeretében nagyon sok kárt okozhat az emberek egymás közti kapcsolatában, és állíthat egymással szembe korábbi jó barátokat, akár testvéreket is.

És a tévedést, hibát, azt hogy átverhető vagyok, mindig nehéz beismerni. Különösen a teremtés koronáinak. Dávid sem tudja beismerni, hogy rosszhiszeműen vétett Mefibóset ellen. Annál nagylelkűbb Mefibóset, mert nem kéri vissza azt, ami jog szerint őt illetné, és nem követel rehabilitációt. Igazán alázatos ember, aki tudja értékelni és nagyra becsülni azt, amit kapott. Ezzel szemben meghajol a király és akarata előtt: *„De az én uram, királyom olyan, mint az Isten angyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod! Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint halált, te mégis azok közé ültetted szolgálodat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak?”* Mefibóset a kegyelem oldaláról tekint az életére. Ő tudja mi az, hogy valakinek megkegyelmeztek, akire halál várt. Ebből a nézőpontból minden másképp látszik.

Szomorú, hogy Dávid egyfajta félmegoldással él, amikor azt mondja: *„Nem is kell többet mondanod! Kijelentem, hogy te és Cibá osztolni fogtok a mezőn!”* Valamiféle középutat választ, de nem nyilvánítja ki, hogy rosszhiszemű, megtéveszthető volt, és ezt sajnálja. Azonban annál „nagylelkűbb” vele szemben Mefibóset, aki ezt nemcsak, hogy nem sérelmezi, hanem rámutat, az ő életének van fontosabb értéke is, mint a vagyon, mert ezt felelte a királynak: *„Akár az egészet is elveheti, csak hogy az én uram, királyom békességben hazajött!”* Részéről ezzel a dolog el is van rendezve, hiszen ő nem ezért jött, hanem, hogy lássa a király orcáját és üdvözölhesse őt. Mefibóset őszinte szeretete és önzetlen lelkülete nagyon szép példa előttünk.

Újszövetségi igeszakasz: Róma 5,12-21 Ádám és Krisztus

[12](#) Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett. [13](#) Mert a törvényig is volt bűn a világban, bár a bűn nem róható fel, ha nincs törvény. [14](#) Mégis uralkodott a halál Ádámtól

Mózesig azokon is, akik nem Ádám bűnéhez hasonlóan vétkeztek. Ő pedig előképe az eljövendőnek. [15](#) De nem igaz az, hogy amilyen a véték, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a bűne miatt sokan haltak meg, még inkább igaz, hogy Isten kegyelme és ajándéka kiáradt az egy ember, Jézus Krisztus kegyelme által sokakra. [16](#) És az sem igaz, hogy a kegyelmi ajándék ugyanolyan, mint az első ember bűnbeesése. Az ítélet ugyanis egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba, a kegyelmi ajándék viszont sokak elbukásából vissz megigazulásra. [17](#) Ha pedig az egynek elbukása miatt uralkodhatott a halál egyetlen ember által, akkor még inkább igaz, hogy azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által. [18](#) Ahogyan tehát egy ember bűne lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára éltető megigazulássá. [19](#) Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lesznek igazakká. [20](#) Közben pedig eljött a törvény, hogy megnövekedjék a bűn. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem; [21](#) hogy amiképpen uralkodott a bűn a halálban, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Kedves Testvéreim,

Pál apostol a bűn és a kegyelem hatásáról szól, ahogyan az megjelent Ádámban ill. Krisztusban. A bűn által belépett az ember életébe a halál, áttért minden emberre azáltal, hogy mindenki vétkezett. Igaz, a törvény csak később adatott, de a halál uralkodott már azokon is, akik a törvény előtt éltek. És miért nem igaz, hogy amilyen a véték, olyan a kegyelmi ajándék is? Azért, mert a kegyelem nagyobb, mindig nagyobb, mert a kegyelem halálból életre, kárhozatból megigazulásra visz.

Ez azt jelenti, hogy a bűn és annak következménye nem kell, hogy egy végleges állapot legyen. Mert jött a Hatalmasabb, aki a golgotai kereszten vállalt halálával megtörte a halál erejét és elhozta az elmúlhatatlan életet. Van kiút az elveszett állapotból! Ugyan nem vagyunk képesek arra a magunk erejéből, hogy megszabaduljunk, de minél jobban fáj a bűn (és ez már a élet jele, ha fáj!), annál nagyobb erővel lehet jelen az életünkben a kegyelem, amellyel azt Isten az Úr Jézus Krisztusban megbocsátja. Ahol pedig a kegyelem kiárad, ott a réginek az ideje letelt, ott valami új kezdődhet el. Ezért, valahányszor érezzük a bűn lehúzó, megsemmisíteni akaró erejét, annál inkább járuljunk bizalommal a kegyelem királyi trónusa elé, hogy irgalmat nyerjünk és megerősödjünk a Megváltó Úr Jézus kegyelmében.